

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Obdo/69/2019  
Identifikačné číslo spisu: 7505212867  
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7505212867.2

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Q. X., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX K. XXX (pôvodne podnikajúci ako Kvetoslav Hudák - KLAMP-STAV, Lada 134, 082 12 Lada, IČO: 14 274 132), zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, 040 01 Košice, proti žalovanému: Štefanovi Sedlákovi, Seňa 547, 044 58 Seňa, IČO: 32 551 622, zastúpenému advokátkou JUDr. Gabrielou Čechovou, Štúrova 7, 040 01 Košice, o zaplatenie 9.796,18 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/111/2017-597 zo dňa 29. novembra 2017, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12Cb/3/2006-560 zo dňa 26. júna 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.409,26 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,54 % a zároveň rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov proti žalobcovi v rozsahu 65,77 % a proti žalovanému v rozsahu 34,23 %.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 12.10.2005 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 480.030,00 Sk s úrokom z omeškania 14,5 % ročne zo sumy 399.854,00 Sk od 09.10.2004 do zaplatenia a zo sumy 80.185,00 Sk od 19.11.2004 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania. Uplatnený nárok odôvodnil najmä tým, že strany uzavreli zmluvu č. 06/2004 o dodávke stavebno - montážnych prác, predmetom ktorej bolo zastrešenie objektu - Autoservis Seňa. Po vykonaní dohodnutých prác v rozsahu podľa spracovaného a odsúhlaseného rozpočtu, ktorý tvoril súčasť zmluvy č. 06/2004 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. XXXXXXXXX zo dňa 01.10.2004 na sumu 399.854,00 Sk s dátumom splatnosti dňa 08.10.2004, ktorú žalovaný

prevzal s uvedením, že nesúhlasí s cenou, bez uvedenia dôvodu. Dňa 11.11.2004 vystavil žalovanému faktúru č. XXXXXXXX na sumu 80.185,00 Sk s dátumom splatnosti 18.11.2004, ktorú žalovaný podpísal a prevzal. Žalobca poukázal na to, že práce ním vykonané boli vo väčšej výmere, než ktorú popísal objednávateľ v zmluve o dielo, celková výmera vykonaných klampiarskych prác na streche žalovaného bola 1156 m<sup>2</sup> tak, ako je uvedené v stavebnom denníku, tieto navyše práce žalovaný akceptoval, no namietol výšku ceny. Práce však boli žalovaným riadne prevzaté, nereklamoval ich a plnenie prijal v celom rozsahu, nárok uplatnený žalobou ale neuhradil.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vo veci rozhodol najskôr platobným rozkazom, proti ktorému podal v zákonnej lehote žalovaný odpor. Následne bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom č. k. 12Cb/3/2006-370 zo dňa 28.01.2013 tak, že súd zastavil konanie v časti istiny 2.661,66 eur a 3.476,24 eur a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.158,78 eur so 14,5 % úrokom ročne od 16.11.2004 do zaplataenia a úrok z omeškania 3.476,24 eur od 16.11.2004 do 15.3.2011. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 4Cob/75/2013-392 zo dňa 08.10.2013 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a v zrušenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Košice - okolie po tomto zrušení a vrátení veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 12Cb/3/2006-407 zo dňa 04.02.2014 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.834,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,5 % ročne zo sumy 11.382,91 eur od 16.11.2004 do 25.02.2006, zo sumy 10.311,18 eur od 26.02.2006 do 15.03.2011, zo sumy 6.834,92 eur od 16.03.2011 do zaplataenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Proti tomuto rozsudku podali odvolania žalobca i žalovaný, o ktorých rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4Cob/52/2014-472 zo dňa 27.06.2014 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby vo výške 1.071,73 eur a zrušil rozsudok v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.834,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,5 % ročne zo sumy 11.382,91 eur od 16.11.2004 do 25.02.2006, zo sumy 10.311,18 eur od 26.02.2006 do 15.03.2011, zo sumy 6.834,92 eur od 16.03.2011 do zaplataenia a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nad 1.071,73 eur a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude zistiť výsluchom účastníkov konania, svedka Juraševského a Havrilu, či sa účastníci dohodli na pevnej cene za dielo alebo bola cena určená podľa rozpočtu, kto túto cenu navrhol, na základe čoho ju vypočítal, či v čase uzatvorenia zmluvy o dielo, na ktorej nebol uvedený dátum, boli už jasné rozmery zastrešovanej strechy, či v priebehu zastrešovania žalobca zastrešil aj inú časť stavby, ako to bolo dohodnuté v zmluve o dielo, teda či žalobca vyhotovil aj navyše práce na zastrešovaní stavby autoservisu alebo nie a po vyhodnotení týchto dôkazov opätovne rozhodnúť. Proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/52/2014-472 zo dňa 27.06.2014, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo výške 1.071,73 eur podal dovolanie žalobca, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Obdo/66/2014 zo dňa 29.02.2016 tak, že zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach v jeho potvrdzujúcom výroku a rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 04.02.2014, č. k. 12Cb/3/2006-407 vo výroku, ktorým návrh zamietol a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Košice - okolie na ďalšie konanie.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že po uvedených rozhodnutiach súdov zostal predmetom konania nárok žalobcu na zaplataenie 9.796,48 eur (295.128,76 Sk) s úrokom z omeškania 14,5 % ročne zo sumy 13.272,72 eur od 09.10.2004 do 14.03.2011, vo výške 9 % zo sumy 9.796,48 eur od 15.03.2011 do zaplataenia a vo výške 14,5 % zo sumy 2.661,65 eur od 19.11.2004 do 03.08.2005. Viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vec opätovne posúdil podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), ktorý podľa § 470 ods. 1, 2 C. s. p. platí aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku, teda od 01.07.2016.

5. Z listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili neuvedeného dňa zmluvu č. 06/2004 o dodávke stavebno-montážnych prác na zastrešenie objektu - Autoservis Seňa. V zmluve bolo uvedené, že rozsah prác bol určený podľa spracovaného a odsúhlaseného rozpočtu a tvoril súčasť zmluvy. Cena dodaných prác bola dohodnutá na 520.543,60 Sk

s DPH (17.278,88 eur). V zmluve boli dohodnuté aj zálohy a uvedené, že v prípade prác navyše je možné ich realizovať po vzájomnej dohode písomným dodatkom k zmluve. Z rozpočtu stavby: Autoservis zhotoviteľa KLAMP - STAV zo dňa 27.04.2004 vyplynulo, že práce a dodávky predstavovali montáž laťovania skrutkami do trapezového plechu na ploche 779 m<sup>2</sup>. Podľa krycieho listu rozpočtu zo dňa 27.04.2004 cena diela s DPH mala predstavovať 520.543,63 Sk. Ďalej súd zistil, že jednotlivými faktúrami v mesiaci október a november žalobca vyfakturoval žalovanému za vykonané práce zálohy vo výške 399.854,00 Sk a 80.185,00 Sk a následne žiadal žalovaného o odsúhlasenie neuhradených zostatkov faktúr 399.854,00 Sk a 80.185,00 Sk, avšak žalovaný to odmietol s uvedením, že prevedené práce neboli vykonané v dostatočnej kvalite a nie sú dokončené. Následne žalovaný uhradil žalobcovi dňa 04.08.2008 sumy 80.185,00 Sk, 4.005,00 Sk a 7.313,00 Sk. Z poštového poukazu o úhrade vyplynulo, že žalovaný dňa 15.03.2011 poukázal v prospech žalobcu sumu 3.476,24 eur. Zo stavebného denníka, konkrétne zo zápisu z 30.07.2004 súd zistil že žalobca upozornil žalovaného, že výmera strechy po premeraní je rozdielna oproti údaju, ktorý žalovaný dal žalobcovi a ktorý bol v ponukovej cene. Skutočná výmera strechy, ktorú žalobca zastrešoval po uskutočnenom premeraní bola 1.156 m<sup>2</sup>. Zo stavebného denníka ďalej vyplývalo, že predmetné práce na autoservise boli začaté 15.03.2004.

6. Ďalšie dokazovanie vykonal súd prvej inštancie faktúrou č. F XXXXX zo dňa 02.08.2005, splatnou dňa 16.08.2005, znaleckým posudkom č. 21/2007 znalca Ing. Jozefa Čechovského, znaleckého posudku č. 68/2006 znalca Ing. Milana Gardoša výpoveďou žalobcu, žalovaného, výpoveďou znalca Ing. Milana Gardoša, výpoveďou svedka S.. J. H. a svedka S.. Y. A.. Po výsluchu svedkov, na základe návrhu žalobcu vykonal súd dokazovanie taktiež dožiadaním príslušného Stavebného úradu Čaňa o zaslanie stavebného povolenia a prvotnej stavebnej dokumentácie k predmetnej stavbe - Autoservis Seňa. Z tejto dokumentácie súd zisťoval, ktorú časť strešnej krytiny Autoservisu Seňa mal pre žalovaného vykonať žalobca, pretože strešný plášť tejto stavby bol tvorený tromi rozličnými krytinami. Zo zhodného tvrdenia strán sporu na pojednávaní dňa 29.05.2017 vyplynulo, že žalobca mal pre žalovaného na predmetnom diele vykonať klampiarske práce iba na častiach strechy označených č. 2, t. j. „krytina poplastovaný plech - Rannila“. Teda č. 1 (krytina asfaltový šindel) a 3 (krytina polykarbonát - LEXAN) z projektovej dokumentácie neboli predmetom zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Uvedené medzi stranami sporu nebolo sporné. Súd uviedol, že žalobca na základe predloženej projektovej dokumentácie navrhol doplniť dokazovanie aj o kolaudačné rozhodnutie a porealizačné zameranie stavby z toho dôvodu, že z projektovej dokumentácie sa nedalo určiť, ktorá časť stavby bola podchytená v dokumentácii pre stavebné povolenie a ktorá časť bola pristavaná dodatočne. Teda aká bola skutočná rozloha strechy, ktorú zastrešoval na predmetnom diele žalobca. Napokon súd prvej inštancie zisťoval výsluchom strán sporu a ich konfrontáciou na pojednávaní dňa 14.9.2009, koľko z fakturovanej ceny diela žalovaný uhradil pre žalobcu. Strany sporu zhodne uviedli, že žalovaný uhradil pre žalobcu za predmetné dielo sumu 17.710,00 eur (533.531,46 Sk).

7. Po zistení skutkového stavu súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. zák.“), ktorý upravuje zmluvu o dielo, vady diela a zodpovednosť za vady diela, ďalej podľa ustanovení § 266 ods. 4 Obch. zák., ktorý upravuje výklad prejavu vôle.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu predmetnej zmluvy o dielo, s dohodnutou cenou 520.543,60 Sk (17.278,88 eur) a s dohodnutými zálohovanými platbami a že žalovaný pre žalobcu uhradil cenu diela v rozsahu 17.710,00 eur. Sporné však medzi stranami sporu - aj na základe pokynov odvolacieho súdu - boli to, či cena diela bola určená pevnou sumou, alebo na základe rozpočtu; či v čase uzavretia zmluvy boli už jasné rozmery strechy, na ktorej mal žalobca vykonať klampiarske práce - teda či žalobca ako ten, kto žalovanému dal cenovú ponuku a bol autorom zmluvy, mohol objektívne poznať a zadefinovať rozsah klampiarskych prác, ktoré mal v zmysle zmluvy vykonať; či v priebehu zastrešovania žalobca zastrešil aj inú časť stavby, ako bolo dohodnuté v zmluve o dielo, a teda či žalobca vyhotovil aj „naviac práce“ na zastrešovaní alebo nie; relevantnosť započítacích námietok.

9. Na základe uvedeného súd prvej inštancie najskôr zisťoval, či cena diela bola určená pevnou sumou,

alebo na základe rozpočtu. Uviedol, že žalobca tvrdil, že je zvykom, že pokiaľ je dielo stavané na základe dohodnutej pevnej ceny, vtedy sa rozpočet neprikladá. V tomto prípade rozpočet predložený bol a celková cena diela sa mala preto podľa neho riadiť jednotkovými cenami za jednotlivé práce. Rovnako i v záverečnej reči žalobca zdôraznil, že cena diela bola dohodnutá ako jednotková cena za m<sup>2</sup>. Žalovaný oponoval, že bola dohodnutá cena za celok. Tiež uviedol, že žalobcu mu odporučil p. J. a keby vedel, že cena bude oveľa vyššia, ako bola uvedená v ponuke - a to až približne 800.000,00 Sk, určite by si nevybral pre zhotovenie diela žalobcu. Voľba na žalobcu padla, lebo predložil lepšiu cenovú ponuku ako mal žalovaný od inej firmy. Žalovaný tiež uviedol, že nakoľko žalobca mu neoznámil potrebu vykonania „naviac prác“ tak ako to predpokladala zmluva, na zaplatenie týchto prác nemá nárok. Súd uviedol, že podľa čl. III. zmluvy, cena dodávky prác bola 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH. Z tvrdení žalobcu súd zistil, že on bol tvorcom, resp. autorom zmluvy, pričom žalovaný túto skutočnosť nerozporoval. Vo veci teda nebolo sporné, že žalobca a žalovaný sa v zmluve dohodli, že cena dodávky prác je 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH, no zatiaľ čo žalovaný tvrdil, že takto určená cena bola dohodnutá ako pevná cena, za ktorú malo byť dielo vykonané - teda cena za celok, žalobca tvrdil, že cena diela bola dohodnutá ako jednotková cena za m<sup>2</sup>. Súd prvej inštancie uviedol, že vec sa dá vykladať dvomi odlišnými a konkurenčnými spôsobmi tak, ako to vyplýva z uvedených vyjadrení strán. V prípade takéhoto konfliktu dvoch možných výkladov bolo preto potrebné zohľadniť ustanovenie § 266 ods. 4 Obch. zák., podľa ktorého prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdu nesporne vyplynulo, že pôvodcom návrhu zmluvy bol žalobca. Aj keď výklady obidvoch strán mohli byť posúdené ako do úvahy prichádzajúce, súd sa za použitia interpretačného pravidla a to § 266 ods. 4 Obch. zák. priklonil k interpretácii citovaných zmluvných dojednaní v prospech žalovaného, ktorý návrh zmluvy nepripravoval. Žalobca teda sám žalovanému navrhol (a ten to prijal), že cena diela bude 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH - teda tak, ako v konaní tvrdil žalovaný. Na tejto skutočnosti nič nezmenilo ani to, ako bol koncipovaný čl. II. zmluvy, podľa ktorého predmetom zmluvy bolo zastrešenie objektu - Autoservis Seňa. Rozsah prác podľa spracovaného a odsúhlaseného rozpočtu tvoril súčasť zmluvy. Rozpočet sa teda v zmysle čl. II. zmluvy týkal *expressis verbis* dohody o predmete plnenia, t. j. prác a nie dohody o cene. Ani skutočnosť, že žalobca pri tvorbe cenovej ponuky pre žalovaného vychádzal z rozlohy plochy strechy, ktorú mal pokryť, sama osebe nesvedčila o tom, že cena bola dohodnutá na základe rozpočtu ako jednotková za m<sup>2</sup>. Podľa názoru súdu je prirodzené, že ak bolo predmetom záväzku pokladať na plochu strešnej konštrukcie krytinu, pri tvorbe cenovej ponuky žalobca vychádzal z plošných jednotiek a nie iných merných jednotiek (napr. objemových a pod.) a cenovú ponuku koncipoval s prihliadnutím na veľkosť plochy. Táto skutočnosť ale automaticky neznamená, že cena bola určená na základe rozpočtu. Pre úplnosť súd uviedol, že nižšia cenová ponuka žalobcu bola podľa žalovaného podstatným faktorom pri rozhodnutí o výbere subjektu, ktorý klampiarske práce mal pre žalovaného realizovať. Rovnako aj svedok Juraševský v konaní potvrdil, že o inej cenovej ponuke na vykonanie klampiarskych prác informoval žalobcu priamo žalovaný. Žalobca si preto v záujme získania zákazky musel byť vedomý skutočnosti, že ponuka, ktorú žalovaný ako investor akceptoval, mala byť konkurencie schopná, keďže znižovať náklady je prirodzeným ekonomickým správaním investora. Žalovaný ako investor na základe uzavretej zmluvy preto legitímne očakával, že výška jeho investície do klampiarskych prác vykonaných žalobcom bude predstavovať 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH. Z výpovede svedka A. navyiac vyplynulo, že strany mali záujem sa dohodnúť o cene za m<sup>2</sup>, ale tieto snahy o dohode ohľadne ceny neboli dotiahnuté do reálneho konsenzu. Súd prvej inštancie preto na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že strany sa v zmluve dohodli na pevnej cene za dielo vo výške 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH.

10. K otázke, či v čase uzavretia zmluvy boli už jasné rozmery strechy, na ktorej mal žalobca vykonať klampiarske práce - teda či žalobca ako ten, kto žalovanému dal cenovú ponuku a bol autorom zmluvy mohol objektívne poznať a zdefinovať rozsah klampiarskych prác, ktoré mal v zmysle zmluvy vykonať súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v konaní tvrdil, že si strechu na mieste samom nepremeral a pri tvorbe cenovej ponuky vychádzal z údajov, ktoré mu poskytol p. J. - teda tretia osoba, s ktorou nebol v žiadnom právnom vzťahu (na čom nezmenil nič ani čl. V. bod 1 zmluvy, pretože týmto boli strany viazané až od momentu uzavretia zmluvy a tvorba cenovej ponuky bola koncipovaná ešte pred tým, ako

bola zmluva uzavretá). To, že žalobca vypracoval cenovú ponuku na klampiarske práce bez toho, aby si strechu premeral, spoliehajúc sa pritom výlučne na údaje poskytnuté mu treťou osobou, s ktorou navyše nebol v právnom vzťahu, nebolo preto podľa názoru súdu možné vyhodnotiť inak ako neodborný (neprofesionálny) postup pri tvorbe cenovej ponuky, za ktorý si zodpovedá žalobca. Navyše súd považoval za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nezapríčinil o to, že žalobca vychádzal - ako sám tvrdil - z nesprávnych údajov o skutočných rozmeroch strechy. Žalobca vypovedal, že v priebehu vykonávania prác vznikla potreba vykonania ďalších prác navyše, pretože sa nedal určiť rozsah niektorých prác. Rovnako aj na pojednávaní dňa 10.09.2012 uviedol, že v čase vykonávania prác niektoré stavebné časti budovy, na ktorých sa vykonávalo dielo, ešte neboli ukončené, a preto nevedel, čo všetko bude rozsahom jeho prác. K projektovej dokumentácii žalobca uviedol, že vedel, že bola v unimobunke, ale pozornosť jej nevenoval. Žalovaný v konaní naopak oponoval, že v čase uzavretia zmluvy žalobca vedel, aký bude rozsah jeho prác. Z výpovede svedka J. vyplynulo, že v čase uzavretia zmluvy medzi stranami už bola hotová stavebná časť, bola hotová nosná konštrukcia, aj nosné plechy na streche, pričom bolo potrebné ešte strechu zastrešiť krytinou. Na základe uvedeného súd konštatoval, že v čase uzavretia zmluvy sa teda jednoznačne dali reálne zamerať rozmery strechy. Svedok J. tiež uviedol, že žalobcovi na stavbe poskytol prvotnú projektovú dokumentáciu, ktorá bola prílohou k stavebnému povoleniu, a v ktorej boli uvedené rozmery strechy. Uviedol tiež, že dielo malo byť realizované v rozsahu nosných plechov a teda zhotoviteľ diela mal uložiť krytinu na plechy, ktoré tam boli už v čase, keď začal vykonávať dielo. Potvrdil tiež, že čo sa týka projektovej dokumentácie pre stavebné povolenie, tá bola v unimobunke, ale nevedel, či sa do nej žalobca pozeral, zdôraznil však, že žalobca určite vedel, že tam táto projektová dokumentácia je. Ďalej uviedol, že žalobca bol oboznamovaný s novým riešením stavby, vedel čo má urobiť a povedal, že to vie urobiť aj bez projektovej dokumentácie (tu súd poukázal na výsluch svedka na pojednávaní dňa 01.02.2007). Skutočnosť, že v prvotnej projektovej dokumentácii, ktorá bola v unimobunke, bol projekt strechy pre stavebné povolenie, potvrdil aj svedok R. X.. V nadväznosti na výsluchy svedkov J. a Havrilu súd prvej inštancie na návrh žalobcu doplnil dokazovanie a vyžiadal si od príslušného stavebného úradu projektovú dokumentáciu Autoservisu Seňa, ktorá bola prílohou k stavebnému povoleniu. V rámci doloženej kompletnej projektovej dokumentácie Autoservisu Seňa súd prvej inštancie sústredil dokazovanie na dokumentáciu týkajúcu sa strešnej krytiny za účelom zistenia, či v čase uzavretia zmluvy boli už jasné rozmery strechy, na ktorej mal žalobca vykonať klampiarske práce, ako to súdu prvej inštancie uložil skúmať odvolací súd. Z projektovej dokumentácie stavby Autoservis Seňa, par. č. 1300/5, SO 01 - Hlavný objekt - Autoservis, ktorú súdu predložil príslušný stavebný úrad, súd zistil, že plochy strešného plášťa stavby sa týka výkres označený „Pôdorys strechy“. Súd prvej inštancie zdôraznil, že išlo o náčrt stavu strechy z mesiaca august 2002. Nebolo síce preukázané, kedy presne (dátum) sporové strany uzavreli zmluvu č. 06/2004, avšak podľa súdu bolo nepochybné, že rozpočet stavby autoservis zhotoviteľa KLAMP - STAV a rovnako aj krycí list rozpočtu boli vyhotovené dňa 27.04.2004. Výkres z prvotnej projektovej dokumentácie zachytávajúci pôdorys strechy pochádzal z augusta 2002 a bol teda nepochybne vyhotovený ešte v čase pred uzavretím zmluvy. Podľa uvedeného výkresu mala byť skladba strešného plášťa Autoservisu Seňa tvorená troma rozličnými krytinami a to 1. asfaltovým šindľom, 2. krytinou poplastovaný plech - Rannila a 3. krytinou polykarbonát - Lexan, pričom sporové strany (ako už bolo uvedené vyššie) zhodne uviedli, že žalobca mal vykonať dielo iba na častiach označených číslom „2“, t. j. krytinou poplastovaný plech - Rannila. Záväzok žalobcu teda nepochybne nepredstavoval pokrytie celej strechy, ale len jej časti. Časť strešnej krytiny poplastovaný plech - Rannila bola pritom na výkrese ako jediná označená na dvoch plochách, a to ako horná menšia plocha v tvare pravidelného obdĺžnika má rozlohu 280,115 m<sup>2</sup> a dolná väčšia plocha nepravidelného tvaru, ktorá mala podľa výkresu pôdorysu strechy rozlohu 781,165 m<sup>2</sup>.

11. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie tak jednoznačne vyplynulo, že v mesiaci august 2002 bola známa rozloha strechy, na ktorej mal žalobca vykonať klampiarske práce podľa prvotnej projektovej dokumentácie ako rozloha o veľkosti 1.061,28 m<sup>2</sup> (280,115 m<sup>2</sup> + 781,165 m<sup>2</sup>). Skutočnosť, že tento dokument bol pred uzavretím zmluvy i po celý ďalší čas v dispozičnej sfére žalobcu v unimobunke na stavbe a mohol doň kedykoľvek nahliadnuť a robiť si z neho poznámky, náčrty a výpisy v konaní potvrdili svedkovia J., aj X., tvrdil to žalovaný a rovnako aj žalobca priznal, že o tejto dokumentácii, ktorá bola v unimobunke, vedel. Žalobca ako ten, kto žalovanému dal cenovú

ponuku a bol autorom zmluvy, mohol objektívne poznať a zadefinovať rozsah klampiarskych prác, ktoré mal v zmysle zmluvy vykonať v porovnaní so skutočnou výmerou strechy 1.133,772 m<sup>2</sup>, ktorá vyplynula zo znaleckého posudku č. 21/2007 znalca Ing. Jozefa Čechovského s odchýlkou iba 6 %. Svedok J. uviedol, že stavba je živá vec, a preto odchýlky medzi prvotnou projektovou dokumentáciou a skutočnou rozlohou strechy môžu byť, ich rozsah odhadol na cca 5 %. Výpoveď svedka J. tak zodpovedala skutkovému stavu zistenému porovnaním výsledkov znaleckého dokazovania a prvotnej projektovej dokumentácie.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania o doplnenie kolaudačného rozhodnutia a porealizačného zamerania stavby, ktorý žalobca odôvodnil tým, že z projektovej dokumentácie doloženej stavebným úradom sa nedá určiť, ktorá časť stavby bola podchytená v dokumentácii pre stavebné povolenie, a ktorá časť bola pristavaná dodatočne, pretože na výkrese pôdorysu strechy nebola zachytená, resp. zaznamenaná umývarka, ktorá predstavovala asi 1/3 rozlohy autoservisu. Keďže vykonaným dokazovaným bola preukázaná odchýlka v rozlohe strechy medzi výkresom „pôdorys strechy“ z augusta 2002 a skutočnou rozlohou strechy podľa znaleckého posudku Ing. Čechovského iba 6 % a nie 1/3, čo by činilo až 33,33 %, súd prvej inštancie tento návrh na vykonanie dokazovania zamietol. Dokazovanie navrhnuté žalobcom o skutočnej rozlohe strechy, súd prvej inštancie považoval za nadbytočné a bez významu pre rozhodnutie vo veci. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že považuje pre rozhodnutie o nároku žalobcu uplatňovanom v tomto konaní za irelevantné, či prvotná projektová dokumentácia, ktorú súd prvej inštancie na návrh žalobcu vyžiadal od príslušného stavebného úradu, mala náležitosti podľa § 9 Výhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Stavebného zákona, a či bola vyhotovená v správnej mierke, na ktoré nedostatky v záverečnej reči poukazoval žalobca. Náležitosti stavebnej dokumentácie mal skúmať stavebný úrad a nie je úlohou súdu v tomto konaní hodnotiť jej žalobcom vytykané nedostatky, čo by navyše bolo aj bez právneho významu pre rozhodnutie. Pre rozhodnutie súdu bolo naopak významné to, že v čase uzavretia zmluvy boli už jasné rozmery strechy zaznamenané vo výkrese pôdorysu strechy z augusta 2002 s odchýlkou 6 % od skutočných rozmerov strechy, ako ich zamerával znalec Ing. Čechovský.

13. K otázke či v priebehu zastrešovania žalobca zastrešil aj inú časť stavby, ako bolo dohodnuté v zmluve o dielo, teda či žalobca vyhotovil aj „naviac práce“ na zastrešovaní alebo nie, súd prvej inštancie uviedol, že prípadné práce naviac podľa zmluvy bolo možné realizovať po vzájomnej dohode písomným dodatkom k tejto zmluve. Sporové strany na pojednávaní dňa 29.05.2017 zhodne uviedli, že i keď v zmluve o dielo bol predmet diela zadefinovaný ako zastrešenie objektu - Autoservis Seňa, záväzok žalobcu nepredstavoval vykonanie klampiarskych prác na celej strešnej krytine, ale len na jej časti na výkrese pôdorysu strechy z augusta 2002 označenej číslom „2“. Napriek tomu, že predmet zmluvy nebol v zmluve vyjadrený takýmto spôsobom, skutkové tvrdenia strán na otázku, čo bolo predmetom zmluvy boli absolútne zhodné, a to, že záväzok žalobcu spočíval v pokrytí časti strešného plášťa, na ktorý bola určená krytina poplastovaný plech - Rannila. Ako už bolo uvedené vyššie, podľa výkresu označeného ako „Pôdorys strechy“ časť strešnej krytiny poplastovaný plech - Rannila bol situovaný dvoch plochách hornej menšej ploche v tvare pravidelného obdĺžnika, ktorá má rozlohu 280,115 m<sup>2</sup> a dolnej väčšej ploche nepravidelného tvaru, ktorá má podľa výkresu pôdorysu strechy rozlohu 781,165 m<sup>2</sup>. Preto ak žalobca vykonal klampiarske práce na oboch plochách označených číslom „2“ (t. j. hornej aj dolnej), splnil záväzok, ktorý bol predmetom zmluvy a nevykonal žiadne práce naviac. Za vykonanie tohto diela vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie ceny diela 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH. To, že žalobca pri kreovaní rozpočtu vykonal zjavne nesprávny výpočet na 779 m<sup>2</sup> len pre plochu dolnej väčšej časti nepravidelného tvaru, neznamená, že vykonal práce naviac. K otázke, čo bolo predmetom zmluvy boli skutkové tvrdenia strán úplne zhodné a žalobca nevykonal nič nad ich rozsah. Súd prvej inštancie poukázal i na ďalšiu významnú skutočnosť a síce na to, že ak by aj cena diela bola určená na základe rozpočtu ako jednotková za m<sup>2</sup>, ako to tvrdil žalobca, na výroku tohto rozsudku by ani táto skutočnosť nič nemenila. S poukazom na § 547 ods. 2 Obchodného zákonníka súd uviedol, že žalobca by sa mohol domáhať primeraného zvýšenia ceny vtedy, ak sa pri vykonávaní diela objavila potreba činností nezahrnutých do rozpočtu, pokiaľ tieto činnosti neboli predvídateľné v čase uzavretia zmluvy. Vykonaným dokazovaním bolo však bez pochybností preukázané, že činnosť - zastrešenie aj

zostávajúcich 280,115 m<sup>2</sup> v čase uzavretia zmluvy (dokonca už v auguste 2002) predvídateľné boli.

14. K jednotlivým započítacím námietkam zo strany žalovaného a k ich relevantnosti, súd prvej inštancie dospel - s poukazom na znalecký posudok č. 68/2006 znalca Ing. Milana Gardoša a jeho výpovede k záveru, že strecha ako celok nebola správne urobená, pretože na nej dochádzalo ku kondenzácii pár a v dôsledku toho mohla a môže zatekať. Ku kondenzácii pár dochádza v dôsledku nesprávneho kladenia vrstiev a toho, že strecha nie je dostatočne odvetraná. Znalec jednoznačne konštatoval, že i keď zistil nedostatky na prácach žalobcu, tieto nedostatky nespôsobovali zatekanie strechy. Poukázal i na to, že žalobca na streche realizoval iba klampiarske práce, zatiaľ čo krytinu robila iná firma. Na otázku, či bol vhodný postup, ak klampiarske práce vykonal KLAMP - STAV a pokládku krytiny z asfaltových šindľov vykonala iná stavebná firma znalec odpovedal, že takýto postup nepovažuje za správny, pretože potom nie je jednoznačná zodpovednosť žalobcu za vady. Pri výdatnom daždi a silnom vetre sa voda nazhromaždí a môže prenikať do strešného plášt'a cez netesnosti v strešnom plášti. Pretože nebola vyhotovená poistná hydroizolačná vrstva, voda mohla stekať do interiéru. K charakteru použitej krytiny sa znalec vyjadril, že krytina z plechových dielcov použitá na streche nebola vhodná pre také použitie, kde je potrebné po streche dodatočne chodiť, pretože sa jedná o plechy veľmi tenké, ktoré sa pri nešetrnej chôdzi môžu ľahko zdemolovať. Je preto vhodné, aby montáž všetkých prvkov na streche vrátane vzduchotechnických hlavíc, bleskozvodu, svetlíkov a pod. realizovala jedna firma. Montáž prestupujúcich prvkov by mala byť urobená pred montážou krytiny. Mali by byť hotové všetky omietky. Nedodržanie tejto zásady sa naplno prejavilo na posudzovanej streche, kde na plechoch bolo možné vidieť deformácie v dôsledku chôdze a tiež v dôsledku montáže pomerne ťažkých prvkov. Na základe vykonaného znaleckého dokazovania a výsluchu znalca súd prvej inštancie konštatoval, že započítacie námietky žalovaného o zaplatenie 28.594,50 Sk (dodávateľ R. Q. SEKAL - oprava strechy) a 32.287,00 Sk (dodávateľ D. Z. - maliarske a natieračské práce na budove vykonané v súvislosti so zatekaním vody do interiéru), neboli dôvodné, a preto žalovanému nepriznal tieto pohľadávky, ktoré žalovaný navrhol započítať oproti žalobcom uplatnenej pohľadávke v tomto konaní. Vykonaným dokazovaním nemal súd za preukázané, že strecha zatekala v dôsledku porušenia povinnosti žalobcu pri vykonávaní diela. V tomto prípade teda žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že potreba opravy strechy vznikla práve s súvislosťou s porušením povinností žalobcu.

15. Súd prvej inštancie ďalej posudzoval spor z hľadiska zásady, na ktorej spočíva Obchodný zákonník v zmysle § 265 Obchodného zákonníka - zásady poctivého obchodného styku a či priznanie uplatneného nároku žalobcu by nebolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku bez ohľadu na to, či sa žalobca svojho nároku domáha titulom zaplatenia ceny diela, alebo titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie zisťoval v priebehu konania ako sa žalovaný pričínil o to, že žalobca vypočítal nesprávne rozmery strechy pri tvorbe cenovej ponuky. Dospel k záveru, že nijako. Bol to naopak žalobca, kto postupoval neprofesionálne, keď si strechu nepremeral a spoliehal sa na údaje, ktoré mu poskytla tretia osoba, s ktorou nebol v žiadnom právnom vzťahu, a to p. J.. Navyše žalobca mal po celý čas (čo sám priznal) k dispozícii v unimobunke na stavbe prvotnú projektovú dokumentáciu, ktorej ale nevenoval pozornosť. Ak by jej však pozornosť venoval, z výkresu pôdorysu strechy z augusta 2002 by dokázal vypočítať rozmery strechy s odchýlkou len 6 % oproti skutočným rozmerom strechy zameraných znalcom. Bez významu pri posúdení otázky poctivého obchodného styku nezostala ani tá skutočnosť, že nižšia cenová ponuka žalobcu bola podľa výpovede žalovaného rozhodujúcim faktorom pri výbere subjektu, ktorý klampiarske práce mal realizovať. Ako už súd prvej inštancie uviedol, žalobca dal žalovanému nižšiu cenovú ponuku a žalovaný ako investor na základe uzavretej zmluvy legitímne očakával, že výška jeho investície do klampiarskych prác vykonaných žalobcom bude predstavovať 17.278,88 eur (520.543,60 Sk) s DPH. Súd prvej inštancie poukázal na to, že také riešenie sporov zo strany súdu, ktoré sa prieči požiadavke rozumného usporiadania vzťahov je neprijateľné. Preto považoval za neprijateľné to, ak by žalobca mohol na žalovaného preniesť ťarchu spôsobenú sériou vlastných profesionálnych pochybení žalobcu v prejednávanej veci, a to nepremeraním si strechy pred tvorbou cenovej ponuky a samotnej zmluvy o dielo, získavaním údajov pre tvorbu cenovej ponuky od tretej osoby, s ktorou nebol v právnom vzťahu a ignorovaním dokumentácie zo strany žalobcu, ktorú mal žalobca pred uzatvorením zmluvy aj počas vykonávania diela k dispozícii na predmetnej stavbe a nesprávnym výpočtom ceny diela. Na druhej strane súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v

predmetnom zmluvnom vzťahu v ničom nepochybil, pretože žalovaný neposkytol žalobcovi nesprávny údaj, nevykonan pre neho chybný výpočet, ani neuviedol žalobcu do omylu v otázke rozmerov strechy ani v iných otázkach. Žalovaný oprávnene mohol predpokladať, že žalobca v rámci svojich profesionálnych schopností a vedomostí vie, čo žalovanému ponúka a za akú cenu. Nebolo úlohou žalovaného pátrať po tom, či návrh zmluvy je pre žalobcu dostatočne rentabilný alebo nie. Preto súd prvej inštancie nemohol spravodlivo poskytnúť právnu ochranu žalobcovi na úkor žalovaného, ktorý tento spor nespôsobil, ani nevyvolal.

16. Súd prvej inštancie preto posúdil celkový dlh žalovaného voči žalobcovi za cenu diela a dospel k záveru - tak ako to zhodne strany sporu uviedli - že z ceny diela dohodnutej v zmluve 520.543,60 Sk (17.278,88 eur) uhradil žalovaný žalobcovi 17.710,00 eur a žalovaný z tejto celkovej úhrady 17.710,00 eur žalobcovi uhradil pred podaním žaloby sumu 14.233,76 eur. To znamená, že v časti 3.045,12 eur (17.278,88 eur - 14.233,76 eur) bola žaloba podaná dôvodne. V priebehu tohto konania žalovaný uhradil žalobcovi dňa 15.03.2011 ešte sumu 3.476,24 eur. To znamená celá dohodnutá cena diela 17.278,88 eur bola uhradená a žalobca už nemá voči žalovanému nárok na doplatenie ďalšej sumy ako ceny diela.

17. Súd prvej inštancie však priznal žalobcovi sumu 2.409,26 eur, ktorá pozostáva z úrokov z omeškania, pretože žalovaný bol v omeškani s úhradou časti ceny diela 3.045,12 (17.278,88 eur - 3.413,41 eur - 8158,70 eur - 2.661,65 eur) od 09.10.2004 do 14.03.2011, čo po prepočte na celé číslo pri ročnom úroku z omeškania vo výške 14,5 % činí 2.840,38 eur. Zo sumy 2.840,38 eur súd odpočítal sumu 431,12 eur (rozdiel medzi sumou 17.710,0 eur, ktorú žalovaný zaplatil žalobcovi a cenou diela 17.278,88 eur, na ktorú mal žalobca nárok), kedy tento rozdiel v sume 2.409,26 eur predstavuje oprávnený nárok žalobcu, na ktorého zaplataie súd zaviazal žalovaného. Na základe uvedeného súd prvej inštancie preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C. s. p. a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,54 % proti žalobcovi, pretože žalobca podal žalobu dôvodne v časti nezaplataenej istiny 3.045,12 eur, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi v priebehu tohto konania a žalobca bol v konaní úspešný aj v časti zaplataenia príslušenstva pohľadávky - úrokov z omeškania v kapitalizovanej výške 2.408,06 eur. To znamená, že žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplataenie 5.454,38 eur a úspech žalovaného bol 65,77 %. Preto rozdiel tohto úspechu a neúspechu 65,77 % - 34,23 % predstavuje 31,54 %, t. j. pomer náhrady trov pre žalovaného, ktorý mal v konaní prevažný úspech. Súd prvej inštancie uviedol, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto konanie ukončí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie.

18. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, t. j. nad rozsah 2.409,26 eur a taktiež vo výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobcovi a o nároku štátu na náhradu trov 65,77 % proti žalobcovi. Odvolanie žalobcu proti výroku o povinnosti žalovaného zaplataiť žalobcovi 2.409,26 eur odmietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Uviedol, že žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie neposudzoval uplatnený nárok v nadväznosti na jeho obranu s odkazom na ustanovenie § 562 Obch. zák.. Odvolací súd poukázal na to, že toto ustanovenie nemožno aplikovať na žalobcom uplatnenú pohľadávku, pričom súd prvej inštancie postupoval správne, keď uplatnený nárok žalobcu o zaplataenie časti ceny diela posudzoval podľa ustanovení § 536 ods. 3 Obch. zák. a § 546, § 547 Obch. zák. Dodal, že ustanovenie § 562 Obch. zák.sa vzťahuje na právo objednávateľa diela na uplataenie vád diela voči zhotoviteľovi diela. To znamená, že v prejednávacom spore by si právo podľa § 562 Obch. zák..nemohol uplataňovať v tomto konaní žalobca ako zhotoviteľ diela, ale iba žalovaný ako objednávateľ diela. Je pravda, že žalovaný ako objednávateľ diela si v tomto konaní uplatanil právo z vád diela v priebehu konania a uplatanil si započítaciu námietku titulom vád diela vo výške 28.594,50 Sk (949,16 eur), ktoré žalovaný uhradil tretej osobe - R. Q. - SEKAL za opravu predmetnej strechy potom,

ako sa na nej vyskytli vady a ďalšiu sumu 32.287,00 Sk (1.071,73 eur), ktorú žalovaný uhradil pre tretiu osobu - D. Z. za maliarske a natieračské práce na budove vykonané v súvislosti so zatekaním vody do interiéru autoservisu zo strechy. Odvolací súd uviedol, že žalobca zrejme nepochopil obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď tento veľmi jasne a zrozumiteľne k relevantnosti započítacích námietok uviedol, že v tomto konaní nemal preukázané žalovaným uplatnené pohľadávky v sume 28.594,50 Sk a 32.287,00 Sk, ktoré neuznal ako pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, a preto nemohol akceptovať túto započítaciu námietku. Súd prvej inštancie jasne uviedol, že nemal preukázané, že strecha zatekala v dôsledku porušenia povinnosti žalobcu pri vykonávaní diela a taktiež, že oprava strechy, ktorú vykonala tretia osoba R. Q. nebola potrebná v dôsledku príčinnej súvislosti s konaním žalobcu, ale nastala v dôsledku nesprávnej použitej krytiny z plechových dielcov. Túto žalovaným označenú vadu diela však súd prvej inštancie neuznal a o tieto započítacie námietky neznížil uplatnenú pohľadávku žalobcu. To znamená, že žalobcom uplatnená pohľadávka nebola znížená v dôsledku žalovaným uplatnených vád diela v zmysle § 562 Obch. zák.. Súd prvej inštancie preto ani nemal žiaden dôvod na uplatnenú pohľadávku žalobcu aplikovať ustanovenie § 562 Obch. zák.. To znamená, že v prípade započítacej námietky žalovaného bol žalobca úspešný, a preto ani nebol oprávnený v tejto časti podávať odvolanie, resp. odôvodňovať svoje odvolanie ustanovením § 562 Obch. zák., ktoré sa netýka uplatnenej pohľadávky žalobcu, ale uplatnenej pohľadávky žalovaného, ktorá nebola žalovanému v tomto konaní uznaná. Navyše z obsahu spisu ani nevyplýva, že by žalobca v konaní na súde prvej inštancie argumentoval aplikovaním ustanovenia § 562 Obch. zák., a preto súd prvej inštancie ani tento argument žalobcu uplatnený až v odvolaní nemal dôvod aplikovať, resp. vyvrátiť jeho aplikovanie na uplatnenú pohľadávku žalobcu.

20. Žalobca následne v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neakceptoval a nezohľadnil pri rozhodovaní o práve žalobcu na zaplatenie doplatku ceny diela to, že žalovaný prevzal faktúru od žalobcu a prevzatie faktúry potvrdil svojím podpisom na doručenej faktúre a túto faktúru nikdy nevrátil, čím žalovaný rešpektoval výšku fakturovanej sumy, tak ako si ju žalobca uplatnil v žalobe, pretože medzi žalobcom a žalovaným došlo touto akceptáciou faktúry k uzatvoreniu novej dohody ohľadom vykonaných prác a výkonov, ktoré dodal žalobca žalovanému v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd k tomuto tvrdeniu žalobcu uviedol, že žalobca si nesprávne vykladá ustanovenie § 34 Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch a o vzniku právnych úkonov. Považoval za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka, ktorý sa aplikuje aj na právne úkony v Obchodnom zákonníku v zmysle § 266 Obchodného zákonníka, ktorý len dopĺňa niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, za právne úkony v právnej teórii a praxi sú považované subjektívne právne skutočnosti, ktoré sú prejavom ľudskej vôle, s ktorým zákon spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinnosti. Aby právny úkon bol platný, musí spĺňať náležitosti právneho úkonu. Je treba uviesť, že právnym úkonom, ktorý je predpokladom pre vznik zmluvného vzťahu ako dvojstranného právneho úkonu, teda v prejednávanej veci aj zmluvy o dielo ako dvojstranného právneho úkonu v zmysle § 536 ods. 1 Obch. zák., nemôže byť považované také konanie žalobcu, ak predloží žalovanému faktúru za stavebné práce a žalovaný túto faktúru prijme a na nej uvedie, že nesúhlasí s rozsahom vykonaných prác za uzatvorenie novej dohody ohľadom vykonaných prác a výkonov medzi žalobcom a žalovaným. Odvolací súd k tomu uviedol, že faktúra tak ako to uviedol aj žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, je všeobecne považovaná za účtovný doklad a faktúra je podľa § 10 Zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve preukázateľným účtovným záznamom a je účtovným dokladom. Faktúra nezakladá práva a povinnosti, faktúra je iba účtovným dokladom, ktorá deklaruje účtovný záznam, faktúra nie je právnym úkonom v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka, ani v zmysle § 266 Obchodného zákonníka. Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu v odvolaní v tom, že vystavenie faktúry zo strany žalobcu pre žalovaného znamenalo novú dohodu ohľadom vykonaných prác a výkonov na predmetnom diele a neznamenalo ani povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu uvedenú vo faktúre. Nečinnosť, mlčanie žalovaného po prijatí faktúry, nebolo prijatím návrhu v zmysle § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak by aj faktúra bola právnym úkonom, ktorým však nie je.

21. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na to, že v predmetnej zmluve o dielo si žalobca objednal presnú výmeru strechy v rozsahu 779 m<sup>2</sup> a že v tejto zmluve nebolo nikde uvedené, že žalovaný si objednal

pokrytie celej stavby. Odvolací súd toto tvrdenie žalobcu v odvolaní nepovažoval za dôvodné, pretože v predmetnej zmluve o dielo, ktorú predložil sám žalobca nie je uvedená žiadna výmera strechy v rozsahu 779 m<sup>2</sup> a nie je tam uvedené, že žalovaný požaduje iba zastrešenie časti objektu autoservis a nie v celom rozsahu. Zmluva odkazovala na rozsah prác podľa spracovaného a odsúhlaseného rozpočtu, ktorý však sám žalobca nepredložil a jediný objektívny dôkaz, ktorý mohol súd prvej inštancie pri posudzovaní rozsahu strechy, ktorú mal žalobca pre žalovaného zakryť na základe predmetnej zmluvy, bola projektová dokumentácia, ktorú si na návrh žalobcu vyžiadal súd prvej inštancie zo stavebného úradu - Obce Čaňa. Na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 29.05.2017 obe zmluvné strany zhodne po nahliadnutí do tejto projektovej dokumentácie potvrdili, že žalobca mal na predmetnom diele vykonať klampiarske práce iba v častiach strechy označených č. 2 a nie v častiach strechy označených č. 1 a č. 3. Preto ďalšie tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalobca nemal pre žalovaného pokryť celú stavbu podľa predmetnej zmluvy považoval odvolací súd za nelogické, pretože skutočne žalobca nemal pre žalovaného pokryť celú strechu objektu Autoservis Seňa, ale podľa zhodných tvrdení strán sporu na pojednávaní dňa 29.05.2017 iba tie časti, ktoré sú v projekte označené č. 2 krytinou poplastovaný plech Rannila a nemal pokryť časti strechy označené v projekte č. 1 a č. 3. Strany sporu ani netvrdili, že časť označenú č. 2 nemal žalobca pokryť v celom rozsahu a že sa dohodli v zmluve, že túto ucelenú časť strechy, ktorá bola pokrytá poplastovaným plechom Rannila mal žalobca pokryť iba sčasti.

22. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolanie žalobcu ani v tom, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo svedeckých výpovedí a aj zo svedeckej výpovede svedka J., ktorý v konaní uviedol, že žalobca mal k dispozícii projektovú dokumentáciu v unimobunke pri predmetnej stavbe a že svedok J. dal žalobcovi rozmery predmetnej strechy, ktoré mali byť podkladom pre vypracovanie cenovej ponuky, pretože súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, že žalobca v čase vypracovávaní predmetnej zmluvy o dielo, ktorú nesporne vypracoval žalobca, mal k dispozícii rozmery strechy, ktorú mal prekryť a teda žalobca mal dostatočné informácie pri uzatváraní predmetnej zmluvy a zapracovaní priamo do zmluvy, čo je predmetom diela, v akom rozsahu a následne dohodu pevnej ceny diela vo výške 520.543,60 Sk.

23. Odvolací súd poukázal ďalej aj na ustanovenie § 561 Obch. zák., podľa ktorého žalobca ako zhotoviteľ diela mohol pri vynaložení odbornej starostlivosti, ako osoba znáлая povinnosti pri vykonávaní diela vedieť, že ak predkladá cenovú ponuku pre objednávateľa diela, musí si zistiť všetky okolnosti potrebné pri navrhovaní ceny diela. Ak žalovaný ako objednávateľ diela tento návrh ceny diela, ktorý bol v predmetnej zmluve o dielo dohodnutý pevnou sumou 520.543,60 Sk akceptoval, vznikla tým dohoda o cene diela a žalobca sa nemôže ako odborník brániť tým, že pri zadávaní ceny diela mal žalovaný ako objednávateľ diela povinnosť mu zadať rozmery strechy. Zistenie rozmerov strechy je úkon, ktorý je voľne zistiteľný riadnym premeraním, k čomu žalobca ako zhotoviteľ diela mohol dospieť svojím vlastným pričinením a svojím vlastným zistením tým, že by si tieto rozmery strechy riadne premeral. Ak tak žalobca neurobil a prípadne aj akceptoval rozmery strechy, ktoré mu poskytol žalovaný, prípadne pán J. a do zmluvy napísal sám žalobca pevnú cenu 520.543,60 Sk, došlo tým k dohode o cene diela bez ohľadu na rozmery diela, pretože rozmery diela nie sú v zmluve uvedené, nie je tam ani uvedená cena za m<sup>2</sup> zastrešenia strechy, je tam uvedená iba cena ako celok za celý predmet diela.

24. Odvolací súd dospel na základe uvedeného k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nesprávny a arbitrárny, z ústavného hľadiska neudržateľný a priamo porušujúci základné práva oprávneného na súdnu ochranu, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností považoval za preukázané a ktoré nie. V odôvodnení zhrnul rozhodné skutkové okolnosti a to veľmi podrobne a uviedol ako jednotlivé skutkové okolnosti veci, listinné dôkazy, znalecké posudky, svedecké výpovede posúdil a čo z týchto konkrétnych dôkazných prostriedkov zistil a čo z nich vyplynulo pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne v jednotlivých bodoch opísal úvahu súdu o tom, ktoré z vykonaných dôkazov považoval za hodnoverné a aké zistenia z nich vyvodil a uviedol, ktoré navrhnuté dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Preto,

ak žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie si vyžiadal kolaudačné rozhodnutie a porealizačné zameranie predmetnej stavby z toho dôvodu, že z predloženej projektovej dokumentácie, ktoré súdu prvej inštancie zaslal stavebný úrad sa nedá určiť, ktorá časť stavby bola podchytená pre stavebné povolenie a ktorá časť bola pristavená dodatočne, správne súd prvej inštancie uviedol, že považuje navrhované dokazovanie za nadbytočné, pretože vykonaným dokazovaním bola preukázaná odchýlka v rozlohe strechy medzi výkresom pôdorysu strechy a skutočnou rozlohou strechy podľa znaleckého posudku Ing. Čechovského iba v rozmedzí 6 % a žalobcom namietané nedostatky projektovej dokumentácie mal skúmať stavebný úrad a nie je to úlohou súdu v tomto konaní o zaplatenie ceny diela. Súd prvej inštancie uviedol, že tento navrhovaný dôkaz by na dôkaznej situácii nič nezmenil. Odvolací súd k tomuto odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie dodal, že ani kolaudačné rozhodnutie a porealizačné zameranie stavby by nemohlo nič zmeniť na tom, že žalobca a žalovaný osobne na pojednávaní konanom dňa 28.05.2017 z pôdorysu strechy Autoservis Seňa, ktorý bol predložený pre stavebné povolenie jasne uviedli, že predmetom zastrešenia a teda zmluvy o dielo boli časti strechy označené č. 2, teda predmet diela a jeho rozsah nebol po tomto zhodnom tvrdení strán sporu sporný a ani kolaudačné rozhodnutie a porealizačné zameranie stavby, ktoré žalobca ani nepreukázal, že bolo uskutočnené, by na dôkaznej situácii o predmete zmluvy o dielo nič nemohli zmeniť. Súd prvej inštancie preto správne odôvodnil v napadnutom rozsudku aj to, prečo tento žalobcom navrhnutý ďalší dôkaz - doplnenie kolaudačného rozhodnutia a porealizačného zamerania stavby nevykonal, tak ako to ukladá ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p. o náležitosti odôvodnenia rozhodnutia súdu.

25. Odvolací súd uviedol, že odmietol odvolanie žalobcu proti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.409,26 eur z dôvodu, že na zaplatenie tejto sumy súd prvej inštancie zaviazal žalovaného a žalobca ako úspešná strana sporu v tejto časti uplatneného nároku nie je stranou sporu, v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie o povinnosti žalovaného vydané. Tento výrok rozsudku bol teda vydaný v prospech žalobcu a preto žalobca nemôže proti tomuto výroku podať odvolanie. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

26. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu podľa § 420 písm. e/ a písm. f/ C. s. p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania v celom rozsahu. Alternatívne navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.796,48 eur s príslušenstvom s ročným úrokom z omeškania vo výške 14,5 % zo sumy 13.272,72 eur od 09.10.2004 do 14.03.2011, vo výške 9 % zo sumy 9.796,48 eur od 15.03.2011 do zaplatenia a vo výške 14,5 % zo sumy 2.661,65 eur od 19.11.2004 do 03.08.2005, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

27. Podľa názoru dovolateľa je rozsudok odvolacieho súdu zmätočný, arbitrárny, nepreskúmateľný a porušuje jeho právo na spravodlivý proces vo viacerých aspektoch, a to tak z dôvodu zmeny zákonného sudcu, ako aj z dôvodu poníženia pôvodnej žalovanej sumy z istiny vo výške 9.796,18 eur s príslušenstvom na konečných 2.409,26 eur, pričom toto zníženie istiny nebolo riadne odôvodnené.

28. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e/ C. s. p. dovolateľ namietal, že jemu a ani jeho zákonnému zástupcovi nebola oznámená a ani odôvodnená zmena zákonného sudcu. Dovolateľ považoval za potrebné poukázať na to, že predmetný súdny spor prebieha už od roku 2006, ide o rozsiahly spor, ktorý bol od začiatku pridelený Mgr. Kuzmiakovej, ktorá bola so spisom, s celou dôkaznou situáciou a všetkými procesnými úkonmi žalobcu i žalovaného oboznámená a pôvodným rozsudkom súdu prvej inštancie dokonca priznala žalobcovi nárok v sume 6.834,92 eur, avšak po zmene zákonného sudcu došlo k úplnému obratu, kedy sudkyňa JUDr. Natália Štrkolcová, ktorá mala spisový materiál k dispozícii len krátky čas, priznala žalobcovi len sumu 2.409,26 eur titulom úrokov z omeškania. Súd v tomto prípade podľa dovolateľa rozhodol na základe vlastnej úvahy, nie je zrejmé, na základe akých skutkových zistení a nie je zrejmé, ako súd dospel k úrokom z omeškania. Podľa názoru dovolateľa nebolo hospodárne, účelné a ani vhodné meniť zákonného sudcu bez preukázania, že to bolo skutočne potrebné z dôvodu nadmerného zaťaženia sudcov. Za porušenie práva na zákonného sudcu

považoval dovolateľ tiež nevhodnú zmenu obsadenia senátu odvolacieho súdu, kde pôvodný člen senátu JUDr. Roman Rizman, oboznámený so súdnym spisom, bol nahradený JUDr. Jozefom Váncom. Dovolateľ uviedol, že nemožno akceptovať rozhodnutie predsedníčky súdu, ktorá zároveň rozhodovala vo veci, že k zmene došlo z dôvodu rovnomerného rozdelenia spisovej agendy, nakoľko išlo o zložitý spor, s rozsiahlym dokazovaním. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/297/2012 zo dňa 30.10.2013 a niektoré rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. ÚS 577/2015, II. ÚS 893/2014).

29. K porušeniu práva na spravodlivý proces, zakladajúcemu dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p., došlo podľa dovolateľa tým, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd rozhodli v jeho neprospech, pričom ich rozhodnutia nemajú oporu vo vykonanom znaleckom dokazovaní. Súd podľa dovolateľa rozhodli bez náležitých znalostí v oblasti stavebníctva a absolútne nerešpektovali znalecký posudok Ing. Miloša Gardoša a Ing. Čechovského. Napadnuté rozsudky preto dovolateľ považuje za absolútne nepreskúmateľné, ich závery za nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd sa podľa jeho názoru nevysporiadal s dôkazmi a procesným útokom žalobcu a neodôvodnil, ako postupoval k jednotlivým dôkazom, pričom podľa dovolateľa nehodnotil dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a jeho odôvodnenie je znátočné bez jasného uvedenia, ako sa súd dopracoval k výslednej sume, ktorú žalovanému uložil zaplatiť v prospech žalobcu. Dovolateľovi nebolo jasné ani to, akými úvahami sa súd zaoberal, keď uznal žalovanému započítaciu námietku na maliarske a natieračské práce v sume 1.071,73 eur, keďže zo záverov znaleckého posudku Ing. Milana Gardoša č. 68/2006 vyplývalo, že zatekanie strechy nesúviselo s dielom vykonaným žalobcom. Dovolateľ argumentoval tiež tým, že žalovaný si u neho nikdy neuplatňoval reklamáciu väd z vykonaného diela a urobil tak až v konaní pred súdom, pričom s poukazom na § 562 ods. 1 a ods. 2 sa súd vadami diela ani nemal zaoberať. Posudok znalca Ing. Čechovského na druhej strane preukázal dôvodnosť podanej žaloby, a to čo do rozsahu prác, ako aj ceny fakturovaných prác.

30. V ďalšom obsahu dovolania dovolateľ namietal, že súd nezohľadnil, že znalec Ing. Čechovský v posudku č. 21/2007 konštatoval, že rozsah naviac prác vykonaných žalobcom bol o 354,772 m<sup>2</sup> naviac oproti rozpočtu. Odborný záver znalca súd vôbec nevzal do úvahy, čo ani neodôvodnil vo svojom rozsudku. Okrem toho, že súd neakceptoval žalobcom vykonané naviac práce, nezohľadnil ani to, že žalovaný faktúry za vykonané práce prevzal, rozsah prác nikdy nenamietal, faktúry žalobcovi nevrátil a faktúru za naviac práce podľa dovolateľa akceptoval tým, že časť týchto prác uhradil po prevzatí faktúry, hoci už v priebehu súdneho sporu, čím de facto uznal žalobou uplatnený nárok. Dovolateľ namietal aj to, že pokiaľ nebol vykonaný projekt strechy a k nemu nebol doložený výkaz a výmer, nemožno považovať za jeho chybu, že v zmluve boli uvedené iné výmery. Podľa dovolateľa sa priechi dobrým mravom, ak žalovaný naviac práce získal ľstivým spôsobom už pri uzavretí zmluvy o dielo, čo nemôže požívať ochranu v obchodnoprávných vzťahoch. Žalovaný prevzal pritom všetky faktúry, voči rozsahu prác nič nenamietal a na faktúru len dopísal, že nesúhlasí s cenou, kde následne na základe vzájomnej dohody bola faktúra č. 20041001 prepracovaná na nižšiu cenu, žalovaný ju prevzal, nevrátil, nereklamoval. Skutočnosť, že žalovaný prijal plnenie v rozsahu uvedenom v stavebnom denníku, prevzal faktúru, zaviedol ju do svojho účtovníctva a čiastočne ju aj uhradil, je potrebné to chápať tak, že došlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy, s čím sa súd v rozsudku vôbec nezaoberal a tieto skutočnosti vôbec neodôvodnil.

31. Dovolateľ poukazoval tiež na to, že v konaní došlo k procesným vadám súvisiacim s tým, že na pojednávaní dňa 09.11.2009 bol vykonaný rozsiahly zvukový záznam, z ktorého mal byť vykonaný prepis do zápisnice z pojednávania, pričom súd stranám na pojednávaní dňa 25.01.2010 (ktoré bolo odročené za účelom doplnenia znaleckého dokazovania) oznámil, že zápisnica nie je vyhotovená z technických príčin, ktoré tvrdenie sa podľa dovolateľa nezakladá na pravde, nakoľko nahrávanie počas pojednávania bolo plynulé a tvrdenie sudkyne považoval za účelové. Ďalšie vážne procesné pochybenie dovolateľ vzhliadol v tom, že súd pojednávanie dňa 15.10.2012 odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na 30.10.2012, ktoré bez odôvodnenia zrušil a rozsudok vyhlásil na pojednávaní dňa 28.01.2013, kedy už mal byť rozsudok vyhotovený a doručený účastníkom, avšak k doručeniu žalobcovi došlo až dňa 11.04.2013.

32. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa s námietkami žalobcu nestotožňuje, pričom ide o námietky prezentované už v odvolacom konaní, ku ktorým sa dostatočne vyjadril v predchádzajúcich podaniach. Podľa žalovaného sa sudy dôsledne vysporiadali so všetkými námietkami žalobcu a reagovali na všetky jeho argumenty, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 329/04. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e/ C. s. p. žalovaný taktiež poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. ÚS 15/96, IV. ÚS 202/2011), ako aj na § 3 ods. 3, § 52 ods. 1 zákona o súdoch a uviedol, že dôvody namietané žalobcom neboli vyargumentované tak, aby bola zrejmá spojitosť medzi jeho tvrdeniami a namietaným porušením jeho základného práva na zákonného sudcu, sú nedôvodné, vychádzajú z domnienok a dohadov. Dovolanie žalobcu tak žalovaný považoval za skutkovo a právne nedôvodné, na základe čoho navrhol, aby dovolací súd dovolanie v celom rozsahu zamietol.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

34. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Cívilnom sporovom poriadku.

35. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

36. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. V tejto súvislosti dovolateľ argumentoval tým, že jemu, ani jeho právnenému zástupcovi nebola oznámená, ani odôvodnená zmena zákonného sudcu konajúceho vo veci na súde prvej inštancie (z Mgr. Kuzmiakovej na JUDr. Štrkolcovú), pričom táto zmena podľa jeho názoru nebola hospodárna, účelná, ani vhodná a taktiež za nevhodnú považoval zmenu obsadenia odvolacieho senátu, kde vo veci namiesto pôvodného člena senátu JUDr. Rizmana rozhodoval JUDr. Vanca.

37. S ohľadom na uvedenú námietku bolo úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či na súde prvej inštancie došlo k odôvodnenej zmene zákonného sudcu a či na odvolacom súde rozhodoval vec správne obsadený súd, resp. či zmena zákonného sudcu na súde prvej inštancie a predmetné zloženie senátu odvolacieho súdu zodpovedalo ústavnej požiadavke na zákonného sudcu, v zmysle ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 prvá veta ústavy).

38. Zákonným sudcom je podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4, podľa ktorého zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

39. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že právnenému zástupcovi žalobcu bolo doručené potvrdenie o zmene zákonného sudcu, o čom svedčí doručienka pripojená k č. l. 508, kde je uvedený aj pokyn na doručenie predmetného potvrdenia, z čoho vyplýva, že s uvedeným súvisiaci námieta dovolateľa je

nedôvodná.

40. Za účelom prešetrenia skutočností odôvodňujúcich zmenu zákonného sudcu vyzval dovolací súd súd prvej inštancie o doloženie potrebných dokladov preukazujúcich správnosť a opodstatnenosť tohto postupu. Súd prvej inštancie predložil dovolaciemu súdu Dodatok č. 1 k rozvrhu práce na rok 2016, z ktorého vyplýva, že JUDr. Natália Štolcová bola dňa 09.02.2016 vymenovaná do funkcie sudkyne, pridelená na jej výkon na Okresný súd Košice-okolie a zapísaná ako sudkyňa do senátu 8C, 8Csr, 8Cb. Z predmetného dodatku zároveň vyplýva, že v prípade obchodných vecí sa JUDr. Štrkolcovej z dôvodu dodržania zásady rovnomerného zaťaženia sudcov prerozdělili (okrem iného) aj spisy zo senátu 12Cb, ktoré napadli do tohto senátu ako nový nápad do 31.12.2012, pričom zoznam takto prerozdelených spisov je uvedený v prílohe 1 tohto dodatku. Z prílohy č. 1 je zrejmé a nepochybné, že jedným z takto prerozdelených spisov senátu 12Cb je aj spis, resp. konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 12Cb/3/2006. Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanom prípade konala a rozhodla vo veci zákonná sudkyňa, t. j. sudkyňa, ktorá bola pridelená na výkon funkcie na Okresný súd Košice - okolie a bola určená v súlade so zákonom a rozvrhom práce tak, ako to predpokladá zákon o súdoch.

41. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa o nevhodnosti zmeny obsadenia vo veci konajúceho senátu odvolacieho súdu, dovolací súd z Rozvrhu práce Krajského súdu v Košiciach na rok 2017 zistil, že s účinnosťou od 31.10.2017 (Dodatok č. 7/22017 zo dňa 30.10.2017) došlo k zastaveniu nápadu vecí JUDr. Romanovi Rizmanovi do senátu 4Cob a ďalších z dôvodu, že od 31.10.2017 prestal vykonávať funkciu sudcu, z čoho dôvodu logicky nebolo možné, aby rozhodoval v prejednávanej veci na pojednávaní dňa 29.11.2017. JUDr. Jozef Vanca bol určený ako zastupujúci člen senátu v súlade s rozvrhom práce Krajského súdu v Košiciach v znení zmien účinných od 01.11.2017.

42. Následne dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ odôvodnil tým, že závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a to predovšetkým v dokazovaní znaleckom, odvolací súd sa podľa dovolateľa nevysporiadal ani s jeho procesným útokom a nehodnotil dôkazy každý jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Dovolateľ považoval rozsudok odvolacieho súdu za nepreskúmateľný a arbitrárny a jeho odôvodnenie za zmätočné a nedostatočné, a to všetko z dôvodov súvisiacich s vykonaným dokazovaním a závermi z neho vyplývajúcimi, ku ktorým dospel odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozsudku. Dovolateľovi tiež nebolo jasné ani to, akými úvahami sa súd riadil, keď uznal započítaciu námietku vznesenú žalovaným, nakoľko s poukazom na § 562 ods. 1 a 2 sa vadami diela ani nemal zaoberať. Namietal tiež, že súd nevzal do úvahy odborný záver znalca ohľadom vykonania navyiac prác a nezaoberal sa ani skutočnosťou, že medzi sporovými stranami došlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy tým, že žalovaný prijal plnenie v rozsahu uvedenom v stavebnom denníku, prevzal faktúru, nevrátil ju a čiastočne ju aj uhradil. Napokon dovolateľ poukázal na procesné pochybenia, ku ktorým malo dôjsť ešte počas konania na súde prvej inštancie, čo všetko podľa jeho názoru odôvodňuje porušenie jeho práva na spravodlivý proces a prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

43. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný)

procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

44. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

45. K dovolacej námietke žalobcu/dovolateľa, že závery súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní (ods. 29 odvodnenia) dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje zároveň na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Keďže dovolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom, nemožno akceptovať a zaoberať sa predmetnými dovolacími námietkami súvisiacimi s dokazovaním, zisťovaním skutkového stavu, resp. hodnotením vykonaných dôkazov.

46. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

47. K námietke dovolateľa k zmätočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a absencii odôvodnenia v tom smere, ako odvolací súd postupoval pri hodnotení vykonaných dôkazov dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie pritom vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07). Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je tak predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

48. V súvislosti s uvedeným dovolací súd zastáva názor, že odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa podmienky riadneho odôvodnenia, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo dáva odpovede na všetky právne a

skutkovo relevantné okolnosti prejednávaneho prípadu, odvolací súd sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, a to všetko za stavu stotožnenia sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ku ktorým neopomenul doplniť aj ďalšie dôvody na doplnenie jeho správnosti. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, pričom v odôvodnení zhrnul rozhodné skutkové okolnosti, a to veľmi podrobne a uviedol ako jednotlivé skutkové okolnosti veci, listinné dôkazy, znalecké posudky, svedecké výpovede posúdil a čo z týchto konkrétnych dôkazných prostriedkov zistil a čo z nich vyplynulo pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne v jednotlivých bodoch opísal úvahu súdu o tom, ktoré z vykonaných dôkazov považoval za hodnoverné a aké zistenia z nich vyvodil a uviedol, ktoré navrhnuté dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Dovolací súd s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8.10.2009 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005 pre úplnosť uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a vzhľadom na uvedené je preto postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 C. s. p. na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené dovolací súd nepovažuje za relevantnú námietku dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

49. K námietke nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené uvádza, že v tomto smere nezistil prípustný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces" (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/26/2017). V tomto smere dovolací súd odkazuje navyše aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku". Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade však obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O takýto prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém" (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl" (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden organický celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

50. K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a

skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie s ním tvorí jednotu, pričom vo výsledku z odôvodnenia oboch rozhodnutí nižších súdov sú dostatočne zrejmé dôvody (§ 236, § 393 ods. 2 CSP), pre ktoré bolo o nároku žalobcu rozhodnuté tak, ako vyplýva z rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

51. Pokiaľ ide o tvrdenie dovolateľa, že mu nebolo jasné, akými úvahami sa súd zaoberal, keď uznal započítaciu námietku žalovaného dovolací súd osobitne nad rámec vyššie uvedeného odôvodnenia súvisiaceho s problematikou dokazovania a prípustnosti dovolania uvádza, že túto námietku uplatnil dovolateľ už v odvolacom konaní a odvolací súd sa s ňou dostatočne vysporiadal. Je zrejmé, že dovolateľ nepochopil závery súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu týkajúce sa aplikácie § 562 Obch. zák. a započítacej námietky žalovaného, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol v tomto smere neúspešný, nakoľko neboli splnené podmienky pre započítanie jeho pohľadávok proti nároku žalobcu uplatnenému v tomto konaní. Už odvolací súd poskytol relevantnú argumentáciu, prečo predmetné ustanovenie nebolo možné aplikovať vo vzťahu k žalobcovi a nebol dôvod ho aplikovať ani vo vzťahu k žalovanému. V prípade započítacej námietky bol teda žalobca úspešný, a preto dovolací súd na doplnenie uvádza, že mu nie je zrejmý dôvod, aby sa žalobca (dovolateľ) bránil touto námietkou či už v odvolacom konaní, alebo aby svoje dovolanie odôvodňoval s poukazom na § 562 Obch. zák. a argumentoval v tejto súvislosti porušením práva na spravodlivý proces, a to naviac za situácie, keď v konaní pred súdom prvej inštancie žiadny takýto argument nepredniesol.

52. Rovnako odvolací súd poskytol relevantnú argumentáciu aj k námietke dovolateľa, podľa ktorého medzi stranami sporu došlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy tým, že žalovaný prijal plnenie v rozsahu uvedenom v stavebnom denníku, prevzal faktúru, nevrátil ju a čiastočne ju aj hradil. Odvolací súd sa dôsledne týmto tvrdením v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal s poukazom na to, že žalobca si nesprávne vyložil § 34 Obč. zák. o právnych úkonoch a ich vzniku. Odvolací súd žalobcovi jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že na to, aby mohol byť právny úkon platný, musí spĺňať isté náležitosti. V posudzovanej veci však za právny úkon ako predpoklad uzatvorenia novej dohody ohľadom vykonaných prác a výkonov medzi stranami sporu, nebolo možné považovať také konanie žalobcu, keď len predložil žalovanému faktúru za stavebné práce, ten ju prijal, nevrátil a uviedol na nej, že nesúhlasí s rozsahom vykonaných prác. V tejto súvislosti odvolací súd doplnil, že faktúra je len účtovný doklad, nezakladá práva a povinnosti, nie je právnym úkonom v zmysle § 34 Obč. zák., a preto predmetnú argumentáciu žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

53. K námietke dovolateľa, že v konaní na súde prvej inštancie došlo k viacerým procesným pochybeniam súvisiacim so zvukovým záznamom, vyhotovením zápisnice a podobne, dovolací súd uvádza, že dovolateľ uvedené skutočnosti nenamietal v pôvodnom konaní. Na doplnenie však dovolací súd uvádza, že ani prípadné procesné pochybenie súdu prvej inštancie či odvolacieho súdu neznamena automaticky existenciu dôvodov zmätočnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pokiaľ nespĺňa všetky atribúty vyžadované právnou úpravou a to, že tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň, že intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o prejav materiálneho nazerania na ochranu procesných práv. Dovolací súd v tých okolnostiach, ktoré žalobca vymedzil v dovolaní ako dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ CSP, nezistil prípustnosť, ani dôvodnosť dovolania.

54. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ v rámci celého svojho dovolania namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu a okolnosti súvisiace so skutkovým stavom, dôkaznou situáciou prejednávanej veci, z čoho vyvodzoval porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd však musí konštatovať, že obsah spisu a zistené skutočnosti nedávajú žiadny podklad k záveru, že by vo veci rozhodoval nezákonný sudca, vylúčený sudca alebo by bol súd nesprávne obsadený, resp. že došlo k nedôvodnej zmene zákonného sudcu a taktiež, že by

odvolací súd (a prípadne i súd prvej inštancie) svojim postupom v konaní porušili právo žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p..

55. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

56. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.